

Tomáš Najt

VODNÝ
MUŽ

VODNÝ MUŽ

Tomáš Najt

VENOVANIE:

*Venované rodine a priateľom, ktorí podporujú knižné svety
vytvorené v mojich knihách.*

1. KAPITOLA: NIKOL

Ľahol si na chrbát a nechal sa niesť vodnou hladinou a drobnými vlnami, ktoré o chvíľu ustali. Zatvoril oči a užíval si, ako ho bazén nadnáša. Nebol jediný plavec v bazéne tak skoro ráno, takže len čo sa vracal ten druhý po niekoľkýkrát, opäť vlny rozhojdali Juraja. Ten sa len cez zatvorené oči pousmial. Vrátil sa na chvíľu do detských čias, keď sa hrávali na utopenca, no zároveň vnímal to ticho. Ponorené uši pod vodou k nemu prenášali len vodné tlmené ozveny. Atmosféra mestskej plavárne skoro ráno mala svoje neobyčajné čaro.

Vždy bol vdáchný tomu, že aspoň jeden bazén v celom meste bol otvorený tak skoro. Snažil sa preto prehliadať nedostatky, popraskané obkladačky, aj vystriehnutie práve fungujúcej sprchy. Najviac i tak prevažoval generačne starší personál, ktorý rovnako ako Juraj vstával skôr než sa na oblohe objavilo slnko. Podobne bol na tom Richard, o ktorom Juro nevedel vôbec nič. Len to, že si rannú plaváreň nedokáže odpustiť ani v takom hnusnom lejaku ako dnes. Za tmavými oknami hustý dážď prezrádzali len stekajúce kvapky po veľkých oknách. Tak skoro ráno ešte personál nezapol rádio, takže jedinými zvukmi boli vzdáľujúce a približujúce sa výdychy druhého plavca. Tie však v jednom momente stíchli. Vystriedal ich zvuk kvapiek vody dopadajúcich na vodnú hladinu.

Juraj pomaly otvoril oči a narovnal sa do riadnej polohy plavca. Vedľa seba spozoroval Richarda, ktorého meno poznal jednoducho preto, že sa ako jediné ranné vtáčatá v bazéne stretávali už na parkovisku a inokedy až pri skrinkách. Po ôsmich mesiacoch sa small-talku a zoznámeniu vyhnúť nedá.

„Prepáčte, Juraj, ja som len zastal či dýchate, lebo ste sa nehýbali aspoň šesť kôl a to už začne byť podozrivé,“ povedal Richard a pustil sa do ďalšieho kola.

„Nie nie, sorry. Ja som len tak trochu...“ začal Juraj a nevedel pritom, čo to vlastne bolo. Návrat do bezstarostných čias, či čiastočné polovičné dospávanie trojhodinovej noci.

„Pohoda,“ povedal Richard. Juraj mu stál priamo uprostred plaveckého pruhu. Richard nič nenamietal. Juraj si bol istý, že keby niekto vchádzal do pruhu jemu, už by hromžil rukami. Vrátil sa k svojmu okraju a doplával pol kilometra, pondelkovú kvótu, ktorú dosiaľ nevynechal. To jediné, v čom mal prísny režim a všetko ostatné šlo bokom.

Po sprchách skontroloval mobil a znova naň pozrel pri bufete, v ktorom sa štíhla Laurika púšťala do čistenia kávovaru. Chvíľu ju pozoroval opretý o pult, než si ho všimla. Snažil sa pritom nevyzerať ako úchyl. Netušil ako veľmi sa mu to darilo, no sledovanie dospeljej ženy so vzhľadom pätnástky k tomu mohlo mať blízko.

„Jéj, dobré ráno. Prajete si?“ povedala a vzápätí si poutierala ruky do utierky.

„Opravujete?“ spýtal sa.

„Nie, ide. Len mi dajte pár minút. Chce to len prečistiť,“ povedala nie ani tak detsky, ako vyzerala.

„Už utekám, ale ak by sa vám podarilo spraviť mi silný čaj, šlo by to?“

„Jasné, sadnite si a ja to hneď donesiem,“ povedala a na krátko sa Jurajovi rozvírila fantázia.

Cez široké okno s výhľadom na bazén ešte chvíľu pozoroval Richarda, ako prepočítaval údaje na vodotesných hodinkách a usrkal si z horúceho čaju. Ten pritom bežne nepil a ani mu nechutil, no dnes už jednu kávu stihol ešte doma, aby sa vôbec dostal z postele. Vo vrecku mu vibroval telefón. Než ho stihol vyložiť. Dozvonil. To bol Máriov štýl. Volal len, aby upútal pozornosť na SMS. Alebo to bola tentoraz snaha zobudiť Jura, ak nevedel nič o pondelkovom rannom rituáli. Dával mu na výber deviatu hodinu, alebo až trinástu. Pôvodne pritom počítal s časom pol jedenástej.

„Budem u vás o deviatej.“ odpovedal v SMS a pomaly vyrazil.

Pred deviatou krúžil na stavenisku budúcej zelenej plochy. Ako jedného z mála ho od rampy neposlali do podzemného parkoviska, ale na miesto, ktoré už onedlho malo vyzerať celkom inak. Budúci park bol v ranných hodinách ukrytý v tieni 46 poschodového vežiaku. Ak by spolužiak zo strednej nepresvedčil šéfa slovenskej pobočky veľkej poisťovne nahradiť v plánoch plagáty skutočnými obrazmi, ani by sa sem nedostal. Niektoré z poschodí už boli v plnej prevádzke. Ohurujúce bolo už stať pod ním tak, že vynikla rovná architektúra. Vstupnú halu na

frekventovanej trase nôh prvých nájomníkov vystieral igelit a kartóny poznačené vyjazdenými koľajami po kolieskových vozíkoch. Recepčia ako z amerického filmu sa v celom priestore strácala. Hneď za Jurajom do budovy vchádzali chichotajúce ženy s vozíkom oveľa menším, než bolo množstvo vešiakov na kabáty pozväzované špagátmi. Vrátnik k nim pohotovo vyrazil a míňal pritom Juraja. Ten ešte stále ohúrený priestorom dýchal vzduch voňajúci novotou a stavebnou chémiou.

„Dievčatá, pozor. Nakláňa sa vám to. Veď som vám hovoril, že budete mať lepší nákladný výťah. Koľko toho dnes ešte máte? Kde máte auto?“

„Je tam asi tristo dodávok. Každý sa ponáhľa a nikto nám s tým nepomôže,“ vysvetlila jedna z nich.

„Miško, zabúdate na niečo podstatné. Keby sme šli cez nákladný, tak sa ani nevidíme. Ha?“ pobavene povedala druhá.

Juraj zatiaľ pristúpil k výťahom. Z piatich sa dva z nich prehánali na vysokých číslach, kým dva poslušne čakali dole. Piaty, nerezový a dizajnovovo fádny, práve zišiel dole prázdny a otvoril dvere. Juraj do neho nastúpil. Mal byť zárukou, že tento určite funguje. Už na prvý pohľad musel každého pasažiera zaujať veľkým panelom s tlačidlami. V troch stĺpcoch usporiadané čísla zdržiavali hľadáním konkrétneho poschodia. Od najvyššieho 46 to nebolo tak ďaleko k tomu jeho. Stlačil tlačidlo 42. poschodia a čakal. Stojaci výťah však potreboval ešte niečo a dúfal, že sa to čoskoro dozvie. Ženský smiech sa približoval a spolu s ním aj vrátnikov hlas.

„Dobrý deň. Pán Kosík?“ oslovil ho vrátnik, keď sa objavil pred stojacim výťahom.

„Áno? Idem na 42. poschodie,“ zahral na hlupáka. Pochopil, že ešte stále môže byť za teroristu, ktorý sa nelegitimoval. Hoci podľa mena, už známeho teroristu.

„V poriadku, volali mi, že prídete. Len sa prosím nabudúce hláste na recepcii, nech vám dám kartičku,“ povedal a vo výťahu k snímaču priložil svoju služobnú. „Pri ceste dole ju už nebudete potrebovať,“ povedal vrátnik a pomohol dievčatám do výťahu aj s vešiakmi.

Tie vo výťahu stíchli a opäť sa rozchichotali na 22. poschodí. Dvere sa otvorili do dokončenej haly s káblami trčiacimi zo stropu, s veľkou dlažbou a v diaľke natiahnutým kobercom. Výťah sa však veľmi nerozbehol. Zastal už na 23. poschodí. Nastúpili na ňom muži v reflexných vestách s prilbami na hlave. Poschodie bolo poriadne zaprášené a v kontraste s tým predošlým. Architektonicky podobné, hoci menej osvetlené, pôsobiace oveľa viac technicky. Traja muži pod topánkami zanechávali biely prach, ale uvedomujúc si to sa stiahli na jednu stranu výťahu. Na 42. poschodí Juraj vystúpil do podobnej haly aké boli nižšie. Gravírované sklenené tabuľky uvádzali na niektorých miestach značky firiem, kým iné boli ešte prázdne. Všimol si, že jeden z chlapov s prilbou na hlave pohotovo vložil kľúčik do výťahu a ten pokračoval ešte vyššie. Podľa displeja nad dverami zastali až na čísle 47.

„Zaujímavé. 46 poschodový vežiak má aj jedno tajné poschodie,“ povedal si nahlas.

„Ideálna zašiváreň, keď si platený od hodiny. Čo?“ zasmial sa hlas za ním, čím prebudil Jura z uvažovania nad výťahom.

„Nazdar, Majky,“ pozdravil ho a naklonil sa pre priateľskejší pozdrav.

„Počuj, chcel som len, aby sme hrali trochu divadielko, že sa osobne nepoznáme. Chápeš, nech to vyzerá dôveryhodne. Viem ako na tom teraz si. Po pravde, nestrpel by som tu plagáty. Tie pôvodné návrhy boli hrôza. Ako z bazáru. Niečo nehodné k značke. Obrazy sú predsa len na úrovni a na tie tvoje sa dá aj pozerieť. Tiež si tak trochu súčasťou jednej vojny, ktorú som týmto návrhom a jeho schválením vyhral,“ priblížil Mário.

„Aha, jasné. Takže, pán Kováčik, som nesmierne poctený, že vás moja práca zaujala,“ zahral Juraj celkom cudzieho neznámeho potenciálneho obchodného partnera.

„Asi tak nejak, pán Kosík. Sme radi, že ste si našli čas,“ povedal Mário a previedol Juraja halou s presklenými dverami okolo jednotlivých kancelárií, aj ešte neotvorených priestorov.

Priestory poisťovne, ktorá sa špecializovala na priemyselné a poľnohospodárske stroje zatiaľ vôbec nenapovedali, čím sa zaoberajú. Fungujúce kancelárie už však boli v plnom prúde, hoci chýbajúce stropné kazety ešte poodhalovali množstvo káblov a vzduchotechniku. Mário si presadil maľované obrazy a porazil tak kolegu Zolihu, ktorý na porade každé presadenie jeho návrhu vždy prežíval prehnane. Prehru pri voľbe dekorácie

stien neuniesol a na kreatívne nápady na radosť viacerých dočasne rezignoval. Zostávalo už len potenciálneho autora malieb predstaviť riaditeľstvu. To si našlo čas neplánovane o niečo skôr. V zasadačke sa zišiel celý vyšší manažment, akoby čakali veľkú hviezdu.

„Teší nás, že ste si našli čas pán Kosík, počuli sme, že ste ideálnym autorom malieb, ktoré by mohli naše priestory trochu viac priblížiť tomu, čo robíme,“ zhostil sa riaditeľ hlavného slova. „Radi by sme vedeli, čo všetko budete od nás potrebovať.“

„V prvom rade mňa teší, že mám príležitosť ocitnúť sa na takomto mieste. Takomto ešte nepopísanom papieri. Potreboval by som vedieť Vašu predstavu, čo by ste potrebovali a tiež dokedy,“ povedal Juraj čistou artikuláciou a štýlom, ktorý mohol byť týmto ľuďom dostatočne na úrovni. V skutočnosti sa necítil v tejto úlohe úplne vo vlastnej koži.

„Ako iste viete, zaoberáme sa poisťovníctvom najmä poľnohospodárskej techniky. Tá továrenská a ťažobná netvorí naše gro. Potrebuje priestory, ktoré budú vyjadrovať čo robíme každej návšteve, ale aj každému zamestnancovi. Moja laická predstava sú pekné obrazy. V každej kancelárii manažmentu jeden menší, a tu v zasadačke nejaký výrazný. Víťame návrhy, termín je do konca roka, ale začnime prosím tým veľkým, ktorý sa môže poponáhľať,“ povedal riaditeľ a trochu tým Jura zneistil.

Ak správne pochopil, nešlo o výberové konanie, ale priamu objednávku. V zástupe oblekov a kravát sa pokúšal nájsť Mária,

čo sa mu zatiaľ veľmi nedarilo. Skúsil teda pokračovať s vedomím, že kšeft je naozaj jeho. Veľmi nerád sa venoval návrhom a skicám pre klientov, ktorí si po pár mesiacoch vybrali iného maliara. Najmä ak múza a chuť kopali len pár krát za týždeň. Ak vôbec.

„V poriadku. Podmienky sú jasné. Ak by som mohol požiadať, trochu ma previesť po priestore, nech mám prehľad o počte miestností, svetle, rozložení nábytku a podobne,“

„Aj to všetko súvisí s motívom na obraze?“ spýtal sa zvedavo riaditeľ, kým zvyšok manažmentu stále poslušne čakal a počúval.

„V podstate áno. Dá sa to tak povedať... podľa typu osvetlenia a jeho smerovania sa dá zvoliť farebnosť, prípadne podľa nábytku, farby stien...“ predstavil Juraj.

„Určite biela. Všetky steny budú biele. Takto je to finál,“ skočila do reči jedna z mála žien v zástupe kravát.

„V tomto sa nevyznáme. Našou prácou sú čísla, tou Vašou umenie. To bude nakoniec stáť opäť nejaké čísla, ale výsledok nám azda zarobí ďalšie. Veronika, alebo Mário Vás tu prevedú,“ povedal a rozlúčil sa.

Zrejme podľa postavenia sa s ním rozlúčilo aj niekoľko ďalších dôležitých ľudí firmy, než sa z húštiny čiernych oblekov opäť vynoril Mário a vytiahol ho na prieskum. Drobné aj väčšie kancelárie sa pokúšal zapamätať, každú odfotil do mobilu a neraz čelil osobitným požiadavkám manažérov, aký traktor, či plodiny by na obraze mohli byť. Naučil sa počúvať aj inšpirácie z ľudu. Aj

tých 30% použiteľných percent totiž veľa krát pomohlo, keď múza práve nekopala.

„Poďme,“ zavelil po únavnej prechádzke kanceláriami Mário a Juraj pochopil, že si môže vydýchnuť a vypnúť režim vykrania a strojenosti.

Nastúpil do výťahu a Mário s ním. Do zámku na hlavnom paneli vložil kľúč a naznačil ukazovák na ústach, že má byť ticho. Pootočil ním a stlačil tlačidlo, ktoré nemalo žiadne číslo poschodia. Výťah sa rozbehol a zastal na čísle 47. Dvere sa otvorili do menšej sklenenej haly s pavučinovým vzorom. Juraj spomalil a rozhliadal po netradičnej konštrukcii. Bol si istý, že ju nejaké fotografie už zachytili z diaľky, no zblízka to ešte nevidel. Mário potlačil ťažké madlo na protipožiarnych dverách a ocitli sa na streche druhej najvyššej stavby v meste s celkom iným vzduchom. Neopakovateľný výhľad na rieku, aj ďalšie vysoké stavby mesta kazili len mračná, ktoré nedovolili preniknúť lepšiemu svetlu a mesto tak bolo zahalené v pochmúrnej sivej.

„To je výhľad, čo hovoríš?“ povedal Mário. Zapálil si cigaretu a ponúkol aj Jura, ktorý však odmietol.

„To je. Ale asi nie pre len tak hocikoho, čo?“ povedal a narážal pritom na kľúčik, ktorý otváral cestu sem len tomu, kto ho má, alebo kto si ho ukradne.

„To vieš, keď by riaditeľ dovezol vrtuľník, musí byť pár ľudí pripravených po neho ísť, alebo privítať návštevy,“ vysvetlil Mário.

„Aha, jasné. Vrtuľník, mohlo mi napadnúť,“ pousmial sa Juraj a pochopil, k čomu mohol slúžiť ten podivný rovný tanier na okraji strechy.

„Ale firma žiaden vrtuľník nemá. Skôr počítame s VIP klientami. Občas posielaš spresnenie termínu rokovania a k tomu nesmieš zabudnúť inštrukcie pre pilota. Chcel by som vedieť, ako sa tvária niektoré asistentky, keď to čítajú. Myslím, že tu ešte žiaden nepristál,“ pobavene poznamenal Mário.

Na opačnej strane strechy od heliportu sa k nebu dvíhal vysielateľ, na ktorom práve viseli traja robotníci s prilbami. Pozoroval ich práve v momente, keď sa začalo medzi oblakmi predierať slnko. Juraj mu nechal vystavenú tvár a vychutnal si ho spolu s výškovým vzduchom, ktorý všetky zvuky z ulíc sem hore prepustil vo zvláštnej tlmenej forme.

„Ešte nemáme doriešený fajčplac a ísť dole pred budovu zo 42. poschodia je o hubu. Tak nás tu tolerujú, len nesmieš ďalej, ako je položená dlažba. Majú tu kamery,“ upozornil Mário a Jurajovi prerušil kontakt so slnkom.

Nemal v pláne pobehovať tu najmä zo strachu z výšok, ako aj pre takmer žiadne poriadne zabezpečenie proti samovrahom. To, čo malo byť zábradlím tu zatiaľ považoval len za dočasné. Ozdobný štrk, na ktorý pokladali dlažbu, už poznal z jednej umeleckej inštalácie. Vrece mohlo stáť aj päťdesiat eur a tých vriec tu museli spotrebovať neúrekom. V hlave tak prepočítaval, aké šialené náklady mohla stáť estetická úprava strechy. Kamery

si vak všimol ako prvé. Pohybovali sa totiž zároveň s jeho chôdzou, čo by zneistilo kohokoľvek.

„Predstav si, že toto celé po celej šírke bude jedného dňa vraj oddychová zóna a vyhliadková terasa,“ povedal Mário s prižmúrenými očami.

Vietor zosilnel, až Máriovi strapatil vlasy a krčil upravenú manažérsku košeľu. Juraj stál zamyslene a vnímal ten silný vietor. Akoby ho poslalo slnko, ktoré sa pre zmenu znova rozhodlo skryť za sivé mračná. Dýchal zhlboka, pokúšal sa rozpaätať, čím ho ten vzduch vlastne tak zaujal.

„Majky. Niečo som nepochopil, alebo nešlo o výberové konanie?“ spýtal sa Juraj.

„Viem na čo narážaš. Starému je jedno, koľko za to zaplatí, aj tak to pôjde do nákladov. Tu ide o imidž. Ak sme ho presvedčili, že má trochu riešiť aj imidž a vyzerať, nemá zostať len pri novej lukratívnej adrese, ale záleží aj na tom, ako to u nás vyzera. Si len súčasťou rozsiahlejšieho projektu, takže sa u nás nikto nebude zdržiavať výberovým. Videli na internete nejaké obrazy, čiže už len čakaj objednávku, zmluvu, zálohu, veď to poznáš,“ vysvetlil to najdôležitejšie Mário.

Uznával, že takýto kšeft by ho mohol na chvíľu zaistiť. Nemal na výber a hoci sa v skutočnosti čomukoľvek, čo sa len trochu podobalo na zákazky jeho otca za čias socializmu, snažil vyhnúť, teraz to zobrať musel.

„Hádam si spomenieš, kto ti to dohodil a kvapne mi malá provízia,“ zadúfal Mário.

„Niečo vymyslíme!“ kývol Juraj a podal ruku Máriovi. Na znak dohody si tľapli a ešte chvíľu postávali hľadiac do mesta poznačeného nočnou búrkou. Ruch mesta v diaľke obohatilo zopár trúbiacich zúrivcov za volantom.

„Dnes je ten pondelok. Čo?“ spýtal sa Mário.

„Hej, ten pondelok,“ kývol Juraj akoby s dávkou irónie.

„Tak držím palce. Snáď to tentoraz vyjde,“ povedal Mário a vybral sa k výťahu.

„V to dúfam aj ja... už viac ako 12 mesiacov,“ povedal už len pre seba Juraj a po chvíľke sa vybral za Máriom čakajúcim vo výťahu. Zamyslene najskôr smeroval k ťažkým dverám.

„To je schodisko? Dá sa sem prísť aj po schodoch?“ spýtal sa Juraj.

„Dvere na schodisko radšej obíd'. To je zradná jednosmerka. Otvoríš ich len z hora,“ zasmial sa Mário.

Mário ho opustil na 42. poschodí a ďalej pokračoval sám. Na prízemí zakýval vrátnikovi a len čo sa ocitol na stavenisku, ešte sa pokochal pohľadom na malý mrakodrap, ktorý len pred pár minútami mohol vidieť z miesta, kam sa možno už nikdy viac nedostane. Cestou do ateliéru mal dobrú náladu. Rádio tvorilo bežnú súčasť jeho cesty, no spieval si naozaj len výnimočne. Tak ako dnes, keď mu hlavu zaslepila dobrá nálada z objednávky ako zo sna. Lenže opäť za to mohli známosti a referencie, bez ktorých šlo všetko ťažko. Tie najlepšie známosti sa však po čase vykluli z celkom nečakaných priateľov a známych. Nikdy by netušil, že poisťovák Mário príde s niečím takým. Uvažoval, že by mal na

Facebooku prispievať fotografiami zo zákulisia svojej práce častejšie.

Na ateliéri dvere odomykal, čo znamenalo, že Vašo niekam vybehol. Mladík, ktorý bol pre Jura kombináciou asistenta a samostatného grafika na voľnej nohe, ho síce stál niekedy viac ako mu priniesol podiel z nájomného, občas však bol neoceniteľný. Dôveroval mu, čo nakoniec vyvážilo akékoľvek pochybnosti. Pri svojej maliarskej práci si musel vystačiť sám. V aute zatiaľ premýšľal, kde všade by mohol nájsť pomoc a v ateliéri tak trochu šiel na istotu. Bol si istý, že téma polí a poľnohospodárstva by nemusela byť až takým utrpením. Vysoké regály zakryté závesom odsunul a zároveň pritiahol rebrík. Hľadal konkrétne dosky, ktoré ako jediné niesli známky krátenia študentských čias s modrým perom v ruke. Svedčili o prehnane častom krátení voľného času za študentských čias a nudných ciest vo vlaku. S odstupom času sa mu teraz dosky zdali ešte nevzhľadnejšie, než si ich pamätal. Prehrabával sa medzi skicami, z ktorých postupne vyberal konkrétne. Obilné klasy zo sto rôznych uhlov, kosa, ľudové nástroje a mnoho iného, čo by len trochu mohlo byť príbuzné zadanej téme poisťovákov.

Naukladal ich po stole a pocítil sklamanie. Žil v predstave, že ich mal od školy stovky. Teraz pochopil, že použiť by dokázal len asi šesť. Pri troche improvizácie osem. Usadil sa do kresla a myšlienkam nechával voľný priechod. Nepomohla ani stará pohovka, ani pohľad do ulice s mlákami po daždi na starom úzkom asfalte, ktorý neopravovali už pár desaťročí. Rozosmial ho

však nápad, ktorý po krátkej chvíli nevyhodnotil za až tak vtipný. Odišiel do svojho bytu, siahol do skrine po hernej konzole, ktorá denné svetlo nevidela už pár rokov a spustil farmársky simulátor. Dokázal pri ňom stráviť niekoľko hodín, než sa spamätal a prinútil zbaviť hráčskych chúťok. Inšpirácia sa dostavila, no zároveň aj čas na ďalší pokus z viacerých.

Po rýchlej sprche šoféroval do centra. Čas strávil hľadaním parkovania a ďalší čas postávaním pred známou súkromnou galériou v historickom centre. Vysvietený interiér a všadeprítomný lesk dával tušiť, aká sorta ľudí prichádzala. Hosteska so zoznamom pozvaných, ako aj dobre stavaný „poriadkový“ boli jedinou prekážkou pred vstupom. Mal na sebe ten najlepší oblek. Vlastne jediný oblek. K tomu pozbieranú dostatočnú odvahu na to, aby možno popohнал svoju kariéru lepším smerom. Trik, pri ktorom sa tváril že telefonuje, sa mu zdal už príliš dlhý, preto sa rozhodol prejsť po okolí. Pred vstupom zatiaľ spomaľovalo auto, z ktorého bolo cítiť neistotu. Juraja premohla zvedavosť. České značky dávali tušiť, že nešlo o našinca. Na mieste šoféra pritom spoznal Jozefa Raubera. Divadelného herca a amatérskeho maliara. Zhováral sa s manželkou, neistý tým, kam vlastne v zaplnenej ulici zaparkovať auto v cudzom meste. Juraj sa pousmial a nad vlastnou odvahou pokrútil hlavou. „Okej,“ povedal sám pre seba a zhlboka sa nadýchol.

„Pán Rauber? Dobrý deň. Smiem Vás navigovať?“ dúfal pritom, že slávny herec je súčasťou vernisáže a nie len zatúlaná známa tvár, ktorá práve náhodou prechádza okolo.

„Áno, to budete milý, kde sa tu dá parkovať?“ odpovedal jasne a zrozumiteľne, akoby mu jazyk nerobil problém. „Dúfam, že nejdeme neskoro,“ povedal neisto.

„Nemajte prosím strach, sme poctení Vašou návštevou,“ zaklamal Juraj ak predstieral, že patrí k personálu galérie. „Parkovanie je tu príšerné, ale to vyriešime. Môžem si nastúpiť k Vám?“ s veľkou dávkou odvahy navrhol, no zmätený herec ho vnímal ako záchrancu a nenamietal.

Navigoval ho do podzemných garáží a uškrnul sa, keď zastali neďaleko jeho ojazdeného Renaulta. Pár zdvorilostných slov malo byť súčasťou hry, pri ktorej chcel pôsobiť ako ich sprievod. Keď stúpali po schodoch k hosteske, upokojoval ho pokoj korby s ramenami, aj mladej hostesky. Tú ihneď prekvapil rýchlym predstavením pána Rauberu ako aj tým, že mali dlhú cestu, problémy pri parkovaní a tak budú veľmi radi ak už budú vo vnútri.

„Tiež by som sa rád uistil, že ak sa s pánom Rauberom vo vnútri počíta a mal ho niekto z personálu privítať, tak sa môžu pripraviť. Takže môžete dať vedieť kolegom,“ naznačil Juraj.

Pán Rauber s manželkou zrejme zachytili niektoré slová, no výsledkom bol pozdrav úsmevov s hosteskou aj otvorené dvere. Trochu vyvedená z mieri na mobile vytočila manažérku.

„Ahoj, ak niekto čakal pána menom Rauber, tak práve prišiel,“ povedala a vrátila sa do ďalšieho víťania hostí.

Jurajovo divadlo preklznutím nekončilo. Pán Rauber sa s manželkou tešil osobnému asistentovi. Aspoň domnienka

osobného prístupu galérie, ktorý Juraj predstieral, im lichotila. Hľadal zrakom kohokoľvek, koho mimo šatniarku mohol osloviť a mohol by nenápadne prevziať jeho úlohu. Tú jedinú ženu, ktorá tvorila pár s pracovným mobilom v ruke tipoval na niekoho z galérie.

„Dobrý deň, prosím ste z galérie?“ skúsil nesmelo.

„Dobrý deň, Uhrovcová, stalo sa niečo?“ povedala slušne rozbehnutá žena.

„Prišiel pán Rauber s manželkou a mám dojem, že sa cítí nesvoj. Nevie či neprichádza neskoro a podobne,“ povedal Juraj a miernym náklonom hlavy ukázal na dvojicu, ktorá si už síce našla medzi hosťami pár známych tváří, ale jeho divadlo potrebovalo záver.

„Oh, áno, ďakujem. Postarám sa o nich,“ povedala a v sekunde vítala známych hostí, ktorých nadšenie z osobného prístupu nemalo stále príležitosť opadnúť.

Rozhliadal sa okolo seba. V mnohých tvárach nachádzal tie známe, slávne, aj kaliber nižšie ako on. Mali len šťastie v tom, kde sa pohybovali a komu liezli do zadku. Novinárov by však poznal vždy. Niektorí svoj boj proti noblese tradične prejavovali vzdorom voči dress kódu. Špinavými otrhanými teniskami v obleku, alebo oblek kombinovaný z dvoch, či troch iných. Držali sa však v tom priestore, kde aj všetci tí, ktorí nechceli byť videní. Nevýrazný manžel oveľa výraznejšej hviezdy zo známeho seriálu, aj tí, ktorých mená a tváre sa museli neustále predstavovať. Práve medzi nimi sa mu podarilo rozdať zopár vizitiek. Mal

výhodnú pozíciu, ktorou mal dohľad nad každou jednohubkou, ktorú priniesli na stôl, než sa dostali na tablo na okružnú jazdu medzi hosťami. Od zdroja kozieho syra na sto spôsobov mal dobrý výhľad na vstup do kancelárií, aj k sochám. Tie najväčšie nie úplne dokonale zahalovala plachta, ale hostia sa i tak zdvorilo tvárili, že nič nevidia a nechajú sa prekvapiť. Očakával, že zazrie riaditeľa, nervózneho páprdu, ktorý svojimi mrožimi fúzami a prísnyim obočím vyvolával dojem veľmi váženého človeka. V podstate sa mu tento dojem úspešne daril napriek chýrom o jeho hviezdnych manieroch.

Vrátil sa k stolu s jednohubkami. Všimol si pritom nervóznu, avšak atraktívnu ženu s doskami v rukách a niekoľkými hárkami papiera. Bez vyzývavých prvkov štýlom akým sa prezentuje úspešná žena, ktorá pritom nechce byť vidieť. Jej nervozita pripútaná o text na doskách ani nepostrehla, že ju Juraj pozoruje z blízka. Nepoznal ju, no mal dojem, že je rovnako sama ako on. Dúfal, že konverzácia s ňou by nemusela byť taká strata času, ako celý večer doteraz.

„To jedlo je fantastické. Mali by vyznamenať kuchára,“ povedal.

Žena si ho naozaj všimla. Len na krátko odlepila zrak od dosiek s papiermi a s krátkym úsmevom odpovedala. „Catering,“

„Čo prosím?“

„O jedlo sa postarala cateringová agentúra. Viacero kuchárov, ale odkážem im, že Vám chutilo,“ povedala s úsmevom a hneď sa vrátila do svojho sveta, ktorý ju tak znepokojoval.

„Takže vy tu pracujete?“ začal zvedavo Juraj.

„Prosím?“ zmenila žena pohľad zo zamyslenej na zneistenú.

„Prepáčte, mal som na mysli, či tu pracujete, ak sa viete spojiť s kuchármi a odkázať im pochvalu,“ vysvetlil Juraj a cúvol. Začal si pripadať dotieravý a možno nebol vítaný. Ešte si tým nebol istý.

„Ó, áno. Niečo také. Odkážem,“ kývla a opäť použila ten úsmev, ktorý bol síce strojený, no zároveň v danej chvíli úprimný.

Juraj len prikývol. S nákladom syra ďalej sondoval čas. O ôsmej malo prísť predstavenie novej výstavy, po nej sa mohli médiá rozprchnúť medzi ľuďmi, urobiť zopár rozhovorov, podpísať dokrútky menami, titulmi aj profesiami, no viac sa tešil na alkohol. Sám nepil, no otváral cestu k zaujímavým projektom a obchodným vzťahom. Poradil mu to kedysi jeho otec. Koniec koncov, bola to pre neho jediná záruka, vďaka ktorej prežil po totalite sám ako sochár a maliar. Ruch pri pódiu dával tušiť, že sa blížilo odhalenie ústredných diel. Ten šťastný bol jedným z tých umelcov, ktorí miešajú extázu s drahou whisky a hovorili tomu múza. Celonárodne známa moderátorka uvádzala hlavné diela večera bez toho, aby sa sama predstavila. Len Jurajovi na moment blysko hlavou, ako veľmi zanedbáva bulvár, keď netuší, kto to je. Tváriť sa, že jej humor naozaj ľudí rozosmieva mu však išlo v takejto spoločnosti rovnako výborne ako ostatným.

„...a teraz mi dovoľte na pódiu privítať aj novú riaditeľku Nikol Hríbikovou, ktorá od apríla nahradila pána Karola Božíka,“ uviedla moderátorka a Jurajova všetka pozornosť sa náhle uprela

na pódium. Po tých dvoch malých schodíkoch stúpala pred chvíľou ešte neznáma žena, tentoraz bez dosiek.

„Takže tu naozaj pracuje,“ povedal pre seba a zahryzol sa do pery. Toto nečakal.

Karol Božík, jej predchodca bol neústupný starec, ktorý svojim snobským prístupom vystupoval proti všetkým. Hlavne ak sa dopyčul, že ste synom jeho úhlavného nepriateľa, ktorý dostával zákazky na mozaiky úradných budov od samotných komunistických pohlavárov. Žena na pozícii ako je táto však mohla byť konečne svetlom na konci tunela. Mal už pridlho odložených niekoľko obrazov s ktorými mohol improvizovať a vytvoriť dojem mimoriadne tvorivého umelca. Potreboval len priestor a aktivovať všetkých známych v médiách, ktorí mu za posledné roky sľúbili pomoc. Galéria KINGallery v posledných rokoch znamenala prestíž, takže spojiť sa s jej menom znamenalo aj pre umelca PR samo o sebe.

Striehol na riaditeľku, než zíde z pódia a podarí sa jej zbaviť tej najčerstvejšej pozornosti. Nekončiace rozhovory s hosťami, aj víťanie do jej funkcie ju držali stále od Juraja. Len čo sa naskytla chvíľa, vyrazil neprirodzene rýchlym krokom. Nehodlal sa o ňu deliť s ďalšími premýšľajúcimi rovnako ako on.

„Prepáčte mi. Vôbec som nevedel kto ste,“ ospravedlnil sa ešte za behu.

„Predsa sa nič nestalo. Ospravedlňte ma, mám ešte nejaké povinnosti s médiami a personálom,“ povedala bez toho, aby sa celkom zastavila.

Na chvíľu sa stratila v dave a po chvíli aj v kanceláriách. Bar s alkoholom už nalieval, takže uvítací prípitok v rukách hostí sa postupne menil na kvalitnejší výber. Vzal si pohár, aby zapadol do typického koloritu a sľkal len náznakom. Ako rovnocenná súčasť tejto spoločnosti si pripadal pohodlnejšie. Tentoraz novinárom chýbal záujem o názory hostí a sám sa pohostil miestnou ponukou. Všimol si pritom, že pani riaditeľka oveľa viac uvoľnená práve prechádzala halou a zastavovala sa pri hosťoch aj personáli. Nenápadne vyrazil za ňou, než sa celkom stratila vo vchodových dverách. Pozoroval ju z bezpečnej vzdialenosti maskovaný ďalšími hosťami. Bol si istý, že sa na prácu typického riaditeľa nehodila. Práve od hostesky prevzala zoznam a uvoľnila ju na toaletu. Už nikto neprichádzal. Vychádzalo len zopár ľudí na cigaretu. Dosky riaditeľke poslúžili len ako vejár. Aj hora svalov sa jej prihovorila, z čoho hádal, že sa ten chlapík tiež vypýtal na toaletu. Jej milý úsmev a kývnutie ako odpoveď celkom stačilo. Cesta sa nečakane uvoľnila, čím nabral viac odvahy.

„Priznám sa, že by som Vás ako riaditeľku galérie netipoval. Najmä ak ste práve poslali to chúďa dievča si odskočiť. Môže si Vás ktokoľvek pomýliť s hosteskou,“ povedal Juraj spôsobom, aký by bežne použil, ak by ju chcel zbaliť. Bol si však vedomý tónu a tak aspoň pohľadom zahral podriadeného. Boli by sami, nebyť smotánky roztrúsenej pred galériou s cigaretami a pohárikmi nedopitých drinkov.